

om den Forhandling, der havde fundet Sted i Forsamlingen vedrørende de Spørgsmaal, som Udvalget skulde beskæftige sig med, og som han i Hovedsagen karakteriserede saaledes:

Under denne Forhandling har der fra visse Sider været fremsat Kritik og udtrykt Utaalmodighed overfor Raadets og hele Forbundets Virksomhed med Hensyn til Voldgift, Sikkerhed og Nedrustning, men fra andre Sider har der derimod været ydet denne Retfærdighed. Uden saaledes at være fuldt tilfreds, har man dog været enig om at bevare Haabet og om med Tillid at arbejde videre paa at naa de Maal, der tilstræbes. Den Nedtrykthed, som fik Udtryk i Begyndelsen af Forhandlingerne — som Følge af den mislykkede 3 Magts Konference, og fordi den forberedende Nedrustningskommission ikke havde løst sin Opgave, syntes under Forhandlingernes Forløb at have fortaget sig, og ved Forhandlingernes Afslutning syntes Situationen at være afklaret. Med Hensyn til de hidtil opnaaede Resultater er der Grund til at nævne, at der er konstateret betydelig Fremgang siden 1924 vedrørende Voldgiftsoverenskomster, og selv om der i Sikkerhedsspørgsmaalet ikke er naaet saa langt som ønskeligt, er man dog gaaet fremad, og her er der særlig Grund til at nævne Locarnotraktaterne, ligesom ogsaa de trufne Forberedelser til at gøre Raadets Indskriden i Krisetilfælde sikrere og hurtigere ikke er uden Betydning. Med Hensyn til Nedrustningen er man vel heller ikke naaet saa langt frem som ønskelig, men den forberedende Nedrustningskommission er dog naaet til Enighed paa meget vigtige Punkter.

Udvalgets Arbejde, udtalte Formanden, maa nu bestaa i at angive, paa hvilken Maade man skal udvikle de allerede opnaaede Resultater; thi det fremgik af de stedfundne Forhandlinger i Forsamlingen, at den offentlige Mening i alle Stater viser en vis Utaalmodighed efter at se Arbejdet fortsat, og haaber, at der i det kommende Aar kan blive gjort et nyt Skridt fremad til Sikring af Freden.

Den almindelige Debat, der strakte sig over flere Møder, aabnedes af den hollandske Delegerede Hr. *Loudon*, Formanden for den forberedende Nedrustningskommission, der gav en Oversigt over dennes Resultater. En Udtalelse om at Arbejdet i Kommissionen havde taget Sigte paa at naa til Rustningernes Begrænsning, og at det nu gjaldt om, at Kommissionen først traadte sammen igen, efter at der havde fundet saadanne Meningsudvekslinger Sted mellem Regeringerne, at der var sikret Overensstemmelse eller i det mindste Kompromis angaaende de Spørgsmaal, hvorom Anskuelserne havde været mest modstridende, gav Tysklands Delegerede Grev *Bernstorff* An-

ledning til at udtale, at han maatte minde om, at Nedrustningskonferencen skulde behandle Nedrustning og ikke indskrænke sig til Rustningsbegrænsning, samt at Formanden i Kommissionens sidste Møde havde bebudet, at Kommissionens næste Samling skulde finde Sted endnu i Aar, hvilket efter hans Mening ogsaa burde ske.

Hr. *de Brouckère* (Belgien) udtalte, at i hvert af de sidste 8 Aar har der været næret store Forhaabninger i Retning af Voldgift, Sikkerhed og Nedrustning, men stadig er man bleven skuffet, baade med den gensidige Garantitraktat, med Genèveprotokollen og med Nedrustningskonferencen. Man har hver Gang troet, at nu behøvede man kun at vandre lige frem ad Vejen; men næppe havde man gjort nogle Skridt, før man stødte paa tilsyneladende uovervindelige Hindringer. Derfor maa man nu foretage en samvittighedsfuld Undersøgelse og spørge, om Vejen er den rigtige, eller om man ikke bør skifte Metode. I Genève arbejder man paa at organisere Fredens Kræfter; men ulykkeligvis udvikles samtidig Krigenes Kræfter. Det er, som om der finder et Kapløb Sted mellem Krigen og Freden, derfor gælder det om at skabe Freden en solid Basis, for at ikke Krigen haabløst skal omstyrte de nyskabte Fredsinstitutioner. Taleren var ikke Pessimist, men troede paa, at en Sikring af Freden er muligt, og mente, at det nu gælder om at udvikle Folkeforbundets Styrke gennem en bedre Opfyldelse af Pagtens Bestemmelser. Dette er vel et mere beskedent Arbejde; men det vil forberede de større Opgaver og bevare Haabet.

Hr. *Sokal* (Polen) motiverede det polske Forslag. Den dybere Grund til, at Nedrustningskommissionens Arbejde er gaaet saa langsomt, maa søges i den Uro, Usikkerhed og Mistænksomhed, som hviler tungt over alle internationale Forhold. Saalænge Krigen ikke er fuldstændig banlyst, saalænge man kan befrygte Angreb, beherskes al Nedrustningsdiskussion af Regeringernes Bestræbelser for at sikre Forsvaret af deres Lande. Nedrustning kan kun fremgaa af Sikkerhed. Tror Folket, at Faren for Angreb ikke er nær, og at Krigen er bleven vanskeliggjort, vil det lette Arbejdet for Sikkerhed og Nedrustning. Det maa indrømmes, at det polske Forslag er beskedent, men det er bedre at naa et beskedent Resultat end at indlade sig paa en fordringsfuld Debat, som ikke kan føre til praktiske Resultater.

Det er klogest at gaa skridtvis frem, der- ved vil det sikkert blive lettere snart at naa videre frem.

Hr. *Loudon* (Holland) erklærede, at det hollandske Forslag har som Formaal at genoptage Studiet af de 3 store Principper: Vold-